

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **INREMONT spol. s r.o.**, IČO: 46710493,
sídlem Vysoká 159, 431 86 Kovářská,
zastoupena Mgr. Ing. Ing. J. B., obecným zmocněncem,
bytem X,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2022, č. j. 33202/22/5100-00460-704211,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 9. 2022, č. j. 33202/22/5100-00460-704211, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí, které vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Kadani, (dále jen „správce daně“) dne 18. 5. 2021,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. 1370430/21/2505-00460-506994, a kterým správce daně podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) z důvodu uplynutí lhůt pro stanovení daně zastavil řízení o návrhu žalobkyně ze dne 8. 3. 2021 na povolení obnovy řízení o stanovení daně z nemovitosti, resp. nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2018. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že důvodem pro zastavení řízení byla údajně skutečnost, že lhůty pro stanovení daně již uplynuly. Ona je však přesvědčena o nezákonnosti vydaných rozhodnutí z důvodu, že daňové orgány nesprávně posoudily odstoupení od kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999, kdy podle žalobkyně došlo ke zrušení kupní smlouvy od samého počátku.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že absolutní neplatnost kupní smlouvy V11 1032/1999 nebyla prokázána a nebyly shledány ani žádné jiné důvody, které by za podmínek uvedených v § 117 odst. 1 daňového řádu měly vliv na správnost stanovené daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2018. Žalobkyně dále rozebírá okolnosti týkající se předmětné kupní smlouvy a dotčených nemovitostí s tím, že nesouhlasí s konstatováním žalovaného, že *„den 21. 8. 2012 (jako nejzazší den) je rozhodným dnem v případě posouzení podmínky daně § 118 odst. 2 daňového řádu u odstoupení od kupní smlouvy, kdy se odvolatel dozvěděl o možných důvodech pro obnovu řízení“*. Žalovaný podle žalobkyně převzal nesprávný právní názor, podle kterého v letech 2000 až 2018 stále byla vlastníkem dotčených nemovitostí, ačkoli na straně 10 v 2. odstavci sám uznal a nezpochybnil odstoupení od kupní smlouvy ze dne 27. 5. 2010, v jehož důsledku žalobkyně pozbyla vlastnictví k dotčeným nemovitostem v období let 2000 až 2018, za které jí správce daně vyměřil daň z nemovitostí. Přesto tuto skutečnost nevzal v úvahu a nezdůvodnil, proč neakceptuje tyto námitky žalobkyně a proč se ztotožňuje s názorem správce daně, který na straně 5 v 9. odstavci uvedl, že *„daň z nemovitých věcí na zdaňovací období roků 2000 až 2018 proto byla daňovému subjektu stanovena v souladu se zákonem o dani z nemovitých věcí, neboť daňový subjekt byl vlastníkem Nemovitostí, a proto i poplatníkem daně“*. V důsledku tohoto pochybení žalovaný nemohl podle žalobkyně řádně posoudit její další odvolací námitky.
4. Ke skutkovým zjištěním žalovaného žalobkyně namítla, že to, že byla správcem konkursní podstaty v písemnosti ze dne 20. 19. 2019 (zjevná chyba v datu – pozn. soudu) „Věc: odstranění nedostatků návrhu na vklad k č. j. V-7903/2019-510-6 při doplnění okruhu účastníků vkladového řízení“ nepřesně označena jako vlastník dotčených nemovitostí, je ve vztahu k posouzení otázky skutečného vlastnictví dotčených nemovitostí irrelevantní. Správce konkursní podstaty naopak v Prohlášení správce konkursní podstaty úpadce ze dne 1. 2. 2021 uvedl, že se žalobkyně nikdy nestala skutečným vlastníkem dotčených nemovitostí. Žalovaný toto nevzal v úvahu ani neodůvodnil, proč neakceptoval tyto námitky žalobkyně.
5. Žalobkyně je dále toho názoru, že i kdyby se neprokázalo, že na základě zrušení kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999 nepozbyla vlastnictví k dotčeným nemovitým věcem a byla jejich vlastníkem až do jejich prodeje v rámci zpeněžení konkursní podstaty úpadce JB & JB spol. s r. o., IČO: 43222706, (dále i jen „úpadce“ nebo „JB & JB“), ode dne 3. 1. 2001, kdy ji Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 18 K 163/98-196 informoval o zahrnutí dotčených nemovitostí do soupisu konkursní podstaty úpadce a vyzval k podání žaloby na vyloučení dotčených nemovitostí z tohoto soupisu, přešla na správce konkursní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podstaty všechna práva a povinnosti k dotčeným nemovitostem, s výjimkou holého vlastnictví. Ten tak měl být poplatníkem daně z nemovitostí.

6. Správce konkursní podstaty ve svém prohlášení uvedl také to, že „*daňovým subjektem daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí byla od nabytí společností JB & JB nepřerušeně pouze společnost JB & JB [..]*“, na základě čehož správce konkursní podstaty úpadce uhradil částky 541 152,83 Kč z účtu konkursní podstaty úpadce za účelem úhrady daně z nemovitostí za období let 2009 až 2019 z předmětných nemovitostí úpadce. Současně ve svém prohlášení uvedl, že daň z nemovitostí nebyla v rozhodném období hrazena z účtu konkursní podstaty průběžně proto, že správce daně ani v jednom případě nevystavil platební výměr na vlastníka nemovitostí, tj. společnost JB & JB. Za celou dobu trvání konkursu mu nebyl žádný platební výměr doručen. Žalovaný toto nevzal v úvahu ani neodůvodnil, proč neakceptoval tyto námitky žalobkyně.
7. Správce daně začal jednat podle judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 8 Afs 33/2007-47) až v roce 2019, kdy od správce konkursní podstaty úpadce přijal částku 541 152,83 Kč na úhradu daně z nemovitých věcí (nemovitostí) za období let 2009 až 2019 a následně provedl výmaz svých zákonných zástavních práv a exekučních příkazů k prodeji nemovitostí zajišťujících neuhrazenou daň a váznoucích na dotčených nemovitostech v katastru nemovitostí. Správce daně tak konkludentně uznal jako daňového poplatníka správce konkursní podstaty úpadce, nikoli žalobkyni, a fakticky tak uznal své pochybení při správném určení osoby poplatníka za období let 2009 až 2019. Neobstojí ani případná námitka, že nemohl vědět o tom, že nemovitosti byly zahrnuty do soupisu konkursní podstaty úpadce, neboť tato skutečnost byla zapsána v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. X.
8. Dále žalobkyně vznesla nesouhlas s posouzením otázky subjektivní lhůty podle § 118 odst. 2 daňového řádu, tedy zda byly splněny podmínky pro povolení nebo nařízení obnovy nalézacího řízení o stanovení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019, když žalovaný považuje za rozhodný den 27. 2. 2019 (den podpisu smlouvy o narovnání všemi zúčastněnými stranami), kdy se žalobkyně dozvěděla o možných důvodech pro obnovu řízení. K aktivování věcně právních účinků smlouvy o narovnání ze dne 27. 2. 2019 totiž dle žalobkyně došlo až dne 5. 12. 2019 vkladem v ní obsažené kupní smlouvy ze dne 1. 3. 2019 do katastru nemovitostí, kdy byla sporná práva upravena najisto. Totéž platí pro nyní posuzovaná období. Žalobkyně se o možných důvodech pro obnovu řízení dozvěděla až dne 5. 12. 2019. Předtím totiž odstoupení od kupní smlouvy bylo stále součástí řízení o vylučovací žalobě žalobkyně.
9. K prokázání tvrzených skutečností žalobkyně navrhla provedení dokazování rozhodnutím správce daně, odvoláním žalobkyně proti němu, žalobou napadeným rozhodnutím, listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní podstaty k datu 1. 3. 2004, listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní podstaty k datu 1. 12. 2019 a prohlášením správce konkursní podstaty úpadce ze dne 1. 2. 2021.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Předdeslal, že obnova řízení nemá za cíl nápravu vad řízení ani případných nezákonností, pouze umožňuje průběh nového řízení, které zohlední nové skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly najevo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

až dodatečně, tedy po vydání rozhodnutí. Správce daně tak při povolování obnovy řízení nezkontroluje, zda původní rozhodnutí je v souladu se zákonem, či zda mu předcházelo úplné zjištění skutkového stavu. Zkontroluje pouze to, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. V nyní posuzované věci žalovaný shledal, že návrhu na podání obnovy nebylo možno vyhovět z důvodu nesplnění procesních podmínek – opožděnosti podání návrhu na povolení obnovy řízení, plynoucí zejména z nedodržení subjektivní lhůty dle § 118 odst. 2 daňového řádu, a to pro všechna dotčená zdaňovací období.

11. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 8. 2012, č. j. 43 Cm 28/2001-651, ve kterém byla soudem vyřčena neplatnost předmětné kupní smlouvy, resp. ze dne jeho vydání vyplynul rozhodný den, kdy se žalobkyně mohla dozvědět o možných důvodech pro obnovu řízení. Návrh na povolení obnovy řízení proto měl být podán v souladu s § 118 odst. 2 daňového řádu do dne 21. 2. 2013. Subjektivní lhůta by však nebyla dodržena, ani pokud by se vycházelo z data, kterého se dovolávala žalobkyně, tj. ze dne 5. 12. 2019.
12. Žalovaný zároveň odmítl námitku žalobkyně, že předmětem tohoto sporu je určení správného vlastníka dotčených nemovitostí. Dodal, že v průběhu celého řízení správce daně vycházel ze zapsaného stavu vlastnictví k dotčeným nemovitostem v katastru nemovitostí, kdy byla jako jejich vlastník od vkladu kupní smlouvy V11 1032/1999 ze dne 19. 2. 1999 zapsána žalobkyně.

Ústní jednání soudu

13. Při jednání soudu konaném dne 17. 4. 2023 obecný zmocněnec žalobkyně Mgr. Ing. Ing. J. B. v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Zásadní podle něj je, zda žalobkyně byla, či nebyla vlastníkem předmětných nemovitostí. Až poté lze zodpovědět všechny následující otázky. Ta zásadní otázka však dosud nebyla jasně zodpovězena. Žalobkyně se podle něj vlastníkem předmětných nemovitostí nikdy nestala. Žalovaný nerespektoval rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem a Vrchního soudu v Praze. Správce daně po celou dobu jako s poplatníkem jednal s žalobkyní. Vydaná rozhodnutí jsou vnitřně rozporná a nepřezkoumatelná, když z nich nevyplývá, koho daňové orgány považovaly za daňový subjekt. Nově namítl, že platební výměry podle něj neměly být vůbec vydány a žalobkyni doručovány. Jelikož byly doručovány špatnému daňovému subjektu, nemohou mít účinky. Nelze je považovat za rozhodnutí, jsou nicotná. Za takové situace proto nelze uvažovat o subjektivních či objektivních lhůtách. Navrhl zrušit i platební výměry. Správce daně o tom, že nemovitosti jsou v majetkové podstatě, věděl minimálně od roku 2010. Dále uvedl, že správce konkursní podstaty dne 24. 10. 2019 uhradil částku 541 152,83 Kč na daň za období let 2009 až 2019. Jako důkaz navrhl a předložil kopii příkazu k úhradě ze dne 24. 10. 2019. Uzavřel, že v současné době správce daně po žalobkyni stále vymáhá daň za druhou polovinu roku 2019.
14. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na své vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby. Žalobkyně se podle ní mohla proti platebním výměrům odvolat a bránit, což se nestalo. Pro povolení obnovy řízení nebyly splněny procesní podmínky, konkrétně šestiměsíční subjektivní lhůta, neboť žalobkyně se o rozhodné skutečnosti dozvěděla nejpozději při uzavření dohody o narovnání.
15. Obecný zmocněnec žalobkyně netrval na provedení dokazování listinami, které jsou součástí předložené spisové dokumentace, tj. rozhodnutím správce daně, odvoláním žalobkyně proti němu, žalobou napadeným rozhodnutím, listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní podstaty k datu 10. 3. 2004 (v žalobě chybně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedeno datum 1. 3. 2004 – pozn. soudu) a prohlášením správce konkursní podstaty úpadce ze dne 1. 2. 2021.

16. V souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud pro nadbytečnost zamítl návrh žalobkyně na provedení dokazování listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní podstaty k datu 1. 12. 2019 a kopií příkazu k úhradě ze dne 24. 10. 2019.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 3. 2021 žalobkyně správci daně doručila podání označené jako Žádost o zrušení či prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí, úroků z prodlení a dalšího příslušenství z vyměřené daně z nemovitých věcí. V podání uvedla, že v roce 1999 s prodávající společností JB & JB uzavřela kupní smlouvu na koupi nemovitostí, na jejímž základě byla zapsána do katastru nemovitostí jako vlastníka předmětných nemovitostí. Na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2000, č. j. 18 K 163/98-192, byl na společnost JB & JB prohlášen konkurs. V jeho průběhu správce konkursní podstaty JUDr. Miroslav Bartoš do majetkové podstaty úpadce JB & JB zahrnul i předmětné nemovitosti, a to z důvodu zpochybnění platnosti a účinnosti kupní smlouvy z roku 1999. Tato skutečnost byla zapsána do katastru nemovitostí. Žalobkyně u Krajského soudu v Ústí nad Labem podala žalobu na vyloučení předmětných nemovitostí, řízení bylo pravomocně ukončeno usnesením ze dne 26. 6. 2019, č. j. 43 Cm 28/2001-933, které nabylo právní moci dne 23. 7. 2019 a kterým došlo k zastavení řízení a potvrzení skutečnosti, že z důvodu neplatné kupní smlouvy z roku 1999 vlastnické právo k předmětným nemovitostem nikdy neopustilo dispoziční sféru úpadce a tyto byly oprávněně zahrnuty do majetkové podstaty úpadce. Zápis vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí tak neodpovídal skutečnosti.
20. Usnesením ze dne 26. 6. 2019, č. j. 43 Cm 28/2001-933, bylo podle žalobkyně potvrzeno, že od 19. 2. 1999 do 5. 12. 2019 byl jediným a výlučným vlastníkem nemovitostí úpadce a že žalobkyně se vlastníci předmětných nemovitostí nikdy nestala, neboť kupní smlouva z roku 1999 byla soudem prohlášena za neplatnou a neúčinnou od samého počátku. Jediným poplatníkem daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí tak podle žalobkyně byl ode dne 19. 2. 1999 úpadce. Správci konkursní podstaty byl s ohledem na neplatnost a neúčinnost kupní smlouvy z roku 1999 udělen souhlas s prodejem nemovitostí. Kupní smlouva o převodu vlastnického práva k nemovitostem z úpadce na nového kupujícího byla uzavřena Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 1. 3. 2019, právní účinky zápisu nastaly dne 5. 12. 2019. Žalobkyně s ohledem na výše uvedené žádala správce daně, aby veškerá jí vyměřená daň z nemovitostí, resp. daň z nemovitých věcí, úrok z prodlení, případně jakékoli další příslušenství byly v celém rozsahu ode dne 19. 2. 1999 zrušeny.

21. K žádosti bylo připojeno Prohlášení správce konkursní podstaty společnosti JB & JB JUDr. Miroslava Bartoše ze dne 1. 2. 2021, ve kterém mj. uvedl, že v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání se žalobkyní, na jejímž základě bylo bezpodmínečně potvrzeno vlastnické právo společnosti JB & JB k předmětným nemovitostem, došlo z účtu konkursní podstaty úpadce se souhlasem odděleného věřitele k uhrazení částky v celkové výši 541 125,83 Kč za účelem úhrady daně z nemovitostí, resp. nemovitých věcí za období let 2009 až 2019 v dále specifikovaných částkách. JUDr. Bartoš prohlásil, že daň nebyla v rozhodném období hrazena z účtu konkursní podstaty průběžně, neboť správce daně ani v jednom případě nevystavil platební výměr na daň na vlastníka nemovitostí, tj. společnost JB & JB, resp. JUDr. Bartošovi za celou dobu trvání konkursu nebyl žádný platební výměr doručen. Podle jeho názoru se žalobkyně nikdy nestala subjektem daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí. Správce daně podle něj platební výměry nevystavil řádně ani je řádně nedoručil. Daň byla z účtu konkursní podstaty uhrazena bez zbytečného odkladu poté, co se JUDr. Bartoš o existenci platebních výměrů za rozhodné období let 2009 až 2019 dozvěděl.
22. Následně žalobkyně správci daně předložila vyhotovení Dohody o narovnání ze dne 27. 2. 2019 uzavřené mezi ní, úpadcem, správcem konkursní podstaty JUDr. Miroslavem Bartošem a Mgr. Ing. J. B. jako kupujícím.
23. Správce daně žádost žalobkyně posoudil mimo jiné jako žádost o povolení obnovy řízení o stanovení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 17/2022), žádost o povolení obnovy řízení o stanovení daně nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2018 (rozhodnutí žalovaného ve věci této žádosti je předmětem přezkumu u zdejšího soudu v této věci), žádost o prominutí úroku z prodlení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2019 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 19/2022), žádost o prominutí daně z nemovitostí, resp. daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2019 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 20/2022) a žádost o prominutí penále, resp. úroku z prodlení podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu, který vznikl do 31. 12. 2014, a pokuty za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu, která vznikla do 31. 12. 2020 (rozhodnutí žalovaného v dané věci je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 Af 21/2022).
24. Žalobkyně proti tomuto posouzení své žádosti nic nenamítala. Řízení o návrhu na povolení obnovy řízení o stanovení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2018 správce daně rozhodnutím ze dne 18. 5. 2021, č. j. 1370430/21/2505-00460-506994, zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu s odůvodněním, že uběhla lhůta pro stanovení daně a v řízení dle § 119 odst. 4 daňového řádu nelze pokračovat.
25. Žalobkyně proti rozhodnutí správce daně podala včasné odvolání, ve kterém zmínila, že správce konkursní podstaty úpadce JUDr. Miroslav Bartoš od kupní smlouvy z roku 1999 odstoupil dne 6. 5. 2010, v důsledku čehož je smlouva neplatná od samého počátku. Trvala

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na tom, že jí žádná povinnost k dani z nemovitých věcí nikdy nevznikla. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně. V odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze závěru, že ohledně daní za všechna zdaňovací období let 2000 až 2018 byl návrh na povolení obnovy řízení podán po uplynutí subjektivní šestiměsíční lhůty dle § 118 odst. 2 daňového řádu, tedy že žalobkyně svůj návrh podala více než šest měsíců poté, co se dozvěděla o důvodech obnovy řízení.

26. Podle § 117 odst. 1 daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže
 - a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,
 - b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku,
 - c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo
 - d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.
27. Podle § 117 odst. 2 daňového řádu nalézací řízení nelze obnovit z důvodů, za kterých lze podat dodatečné přiznání nebo dodatečné vyúčtování.
28. Podle § 118 odst. 1 daňového řádu se návrh na povolení obnovy řízení se podává u správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni.
29. Podle § 118 odst. 2 daňového řádu lze návrh na povolení obnovy řízení podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení.
30. Podle § 118 odst. 3 daňového řádu musí být v návrhu na povolení obnovy řízení uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení.
31. Podle § 119 odst. 4 daňového řádu obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Obnovu řízení při placení daní lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro placení daně. V ostatních případech lze obnovu řízení povolit nebo nařídít do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí ukončujícího toto řízení.
32. Podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.
33. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem pro případy, kdy je třeba na základě novot učinit skutková přehodnocení. V řízení o povolení obnovy správce daně nezkoumá, zda rozhodnutí vydané v daňovém řízení je v souladu se zákonem, včetně posouzení, zda rozhodnutí předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci. Tyto skutečnosti jsou pro povolení obnovy řízení zcela bez významu. Řízení o obnově řízení se rozpadá do dvou fází. Zatímco v první fázi (§ 118 až § 119) má správce daně povinnost zkoumat pouze, zda jsou splněny podmínky pro otevření řízení, ve druhé fázi (§ 120) meritorně přezkoumává rozhodnutí. Platí tak, že samotné rozhodnutí se podrobně přezkoumává teprve v druhé fázi, přičemž pro naplnění podmínek otevření řízení není vyžadována jistota, leč stačí pouhá pochybnost o skutkovém stavu tak, jak byl zjištěn v předchozím řízení (srov. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

LICHNOVSKÝ, Ondřej. § 117 [Přípustnost obnovy řízení]. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. Daňový řád. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 536).

34. Podmínky pro otevření řízení přitom jsou hmotněprávní a procesní, jejichž splnění je třeba zkoumat v první řadě. Zásadní v dané věci tedy bylo, zda byla dodržena jak subjektivní (§ 118 odst. 2 daňového řádu), tak objektivní (§ 119 odst. 4 daňového řádu) lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy řízení. V dané věci žalobkyně takovýto návrh podala dne 8. 3. 2021, přičemž se v něm dovolávala skutečnostmi, které v každém případě nastaly dříve (tj. hlouběji v minulosti) než 6 měsíců před podáním jejího návrhu. V žalobě i v průběhu odvolacího řízení žalobkyně konkrétně namítala, že se o možných důvodech pro obnovu řízení dozvěděla dne 5. 12. 2019. Je tak zcela zřejmé, že návrh na povolení obnovy řízení podala opožděně. Není tedy pochyb o tom, že žalobkyně nedodržela procesní podmínku stanovenou v § 118 odst. 2 daňového řádu, když svůj návrh na povolení obnovy řízení podala více než 6 měsíců po dni, kdy se dozvěděla o důvodech obnovy řízení. Její návrh na povolení obnovy řízení o stanovení daně z nemovitých věcí za zdaňovací období let 2000 až 2018 tak nebylo možné projednat a správce daně rozhodl v souladu se zákonem, když řízení o návrhu zastavil.
35. Argumentace žalobkyně v průběhu řízení před žalovaným i v soudním řízení se tak z velké části mýlí se zásadním závěrem správce daně a žalovaného o nesplnění procesní podmínky pro povolení obnovy řízení, na kterém daňové orgány svá rozhodnutí založily. Za této situace nebylo namíste se dále zabývat tím, zda návrh žalobkyně splňoval, či nesplňoval hmotněprávní podmínky pro povolení obnovy řízení. Jakýkoli závěr v tomto směru by totiž nemohl nic změnit na tom, že návrh na povolení obnovy řízení z důvodu uplynutí subjektivní lhůty pro jeho podání nebylo možné projednat, a tím pádem mu samozřejmě ani vyhovět. Pokud tak žalovaný přeci jen věnoval pozornost i otázce vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem, průběhu konkursního řízení na majetek společnosti JB & JB a dalším skutečnostem namítaným žalobkyní a s tím souvisejícím, učinil tak nad rámec potřebný pro své rozhodnutí a jeho odůvodnění. Soud to nepovažuje za pochybení, zároveň však považuje za zcela nadbytečné se s ohledem na závěr o uplynutí subjektivní lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení zabývat přezkumem dalších, s tím nesouvisejících a ve své podstatě v zásadě nadbytečných úvah žalovaného.
36. Až během jednání soudu, tedy nepřipustně po uplynutí lhůty pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., obecný zmocněnec žalobkyně namítl nicotnost platebních výměrů, kterými žalobkyni byla vyměřena daň z nemovitostí, resp. z nemovitých věcí, a to z důvodu jejich doručování žalobkyni jakožto nesprávnému daňovému subjektu.
37. Soud k tomu uvádí, že adresování rozhodnutí údajně nesprávnému subjektu nezpůsobuje nicotnost daného rozhodnutí, ale případně „pouze“ jeho nezákonnost. K tomu považuje za vhodné poukázat na závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které „*správní akt je v souladu se zásadou presumpce správnosti a platnosti zákonný a existující, zavazující své adresáty, třebaže snad vadný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, který se zabývá nicotností správního aktu). I proto se daňový subjekt proti nezákonně uložené dani musí bránit, a to ve lhůtách zákonem stanovených. Po uplynutí těchto lhůt se nezákonnost stane nenapravitelnou*“ (viz rozsudek ze dne 24. 11. 2015, č. j. 6 Afs 161/2014-84, publ. pod č. 3349/2016 Sb. NSS). I pokud by snad byla vyměřena daň v důsledku absolutně neplatné smlouvy, šlo by o nezákonné (nikoli nicotné) rozhodnutí správce daně. Tato nezákonnost nicméně musí být odstraněna ve lhůtě zákonem předvídané. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

38. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud neprovedl žalobkyní navržené dokazování listem vlastnictví č. X pro k. ú. X s vyznačením doložky soupisu do konkursní podstaty k datu 1. 12. 2019 a kopií příkazu k úhradě ze dne 24. 10. 2019 proto, že skutečnosti, které z nich měly být podle žalobkyně zjištěny, považoval soud s ohledem na předmět řízení za nadbytečné.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. dubna 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu